

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **Q. T. N.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: I) T. D. N., II) T. T. K. H., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2025, č. j. 30 A 2/2025-100,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení I) a II) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2024, č.j. OAM-9139-28/PP-2024 (dále též „napadené rozhodnutí“), byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR, jakožto rodinného příslušníka občana EU (dále též „žádost“), neboť existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Současně byla žalobci podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí k vycestování z území ČR.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Uzavřel, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav, na jehož základě dospěl k závěru o důvodném nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k nepřiměřenému zásahu do

základních práv žalobce a práva jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Žalovaný podle něj nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný i krajský soud dospěli k nesprávnému závěru, že u něj byly splněny podmínky pro aktivaci výhrady veřejného pořádku, a že důsledkem zamítnutí jeho žádosti nebude nepřiměřený zásah do jeho základního práva a práv jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života. Napadené rozhodnutí i napadený rozsudek považoval za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[4] Nesouhlasil s tím, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Nebylo zjištěno a prokázáno, že jeho osobní chování představuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Aktivaci výhrady veřejného pořádku nelze postavit pouze na skutkovém zjištění o trestním odsouzení stěžovatele v kombinaci s opakovaným neoprávněným pobytem na území České republiky. Pokud byl dříve cizinec odsouzen za trestnou činnost, je při hodnocení této skutečnosti nutno vycházet z individuální situace jednotlivce.

[5] Rovněž namítal, že správní orgán nebyl oprávněn si učinit úsudek, zda stěžovatel respektoval pravomocně uložené rozhodnutí o správním vyhoštění, jelikož se jedná o otázku, zda se stěžovatel dopustil protiprávního jednání naplňujícího skutkovou podstatu trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, případně správního deliktu. Krajský soud nesprávně vycházel z toho, že bylo stěžovateli dvakrát pravomocně uloženo správní vyhoštění, neboť nereflektoval, že bylo první řízení zahájené po propuštění stěžovatele z výkonu trestu odnětí svobody překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území. Nerespektování těchto rozhodnutí nebylo ve správním řízení prokázáno.

[6] Stěžovatel též namítal nepřiměřený zásah do základního práva na respektování soukromého a rodinného života. Žalovaný v průběhu správního řízení nezjistil veškeré okolnosti relevantní pro vymezení intenzity zásahu do práva stěžovatele a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života. V průběhu řízení doložil doklady osobní povahy, jimiž prokazoval blízké osobní vazby a citové pouto mezi ním, družkou a zletilou dcerou a nenahraditelnost jeho osobní péče a výchovy zletilé dcery. Výdělečné činnosti se nemohl a nemůže věnovat z důvodu své nejisté pobytové situace. Krajský soud nesprávně přenášel odpovědnost za nedostatečné zjištění skutkových okolností soukromého a rodinného života na stěžovatele. Zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie se rovná svými důsledky správnímu vyhoštění.

pokračování

[7] Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Případně aby zrušil též napadené rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu. Kasační stížnost považoval za nedůvodnou.

IV.

[9] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech pobytu cizinců je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[10] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Krajský soud se nedopustil hrubého pochybení při výkladu práva ani se bezdůvodně neodchýlil od ustálené judikatury. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[11] Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75).

[12] Rozsudek krajského soudu požadavkům přezkoumatelnosti dostál. Je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na projednávanou věc aplikoval rozhodnou právní úpravu a související soudní judikaturu. Při soudním přezkumu vznikají situace, kdy se soud ztotožní s argumentací jedné ze stran sporu. V takovém případě jistě není jeho úkolem v odůvodnění svého rozhodnutí uměle konstruovat jinou formu pro sdělení téhož, aby se tak za každou cenu vyhnul přímé citaci vyčerpávajících souladných závěrů či odkazu na ně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 Afs 186/2014-58).

[13] Výkladem pojmů veřejný pořádek a závažné narušení veřejného pořádku se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS. Důvodnému nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku při posuzování žádostí o přechodný pobyt dle zákona o pobytu cizinců se pak opakovaně věnoval např. v rozsudcích ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 7. 12. 2021, č. j. 7 Azs 282/2021-40, ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Azs 267/2023-28, a usnesení ze dne 2. 5. 2024, č. j. 1 Azs 32/2024-35. Krajský soud v uvedené věci postupoval v souladu s touto judikaturou a dospěl k závěru, že žalovaný své úvahy dostatečně individualizoval a přihlédl ke všem rozhodným skutečnostem, z nichž u stěžovatele lze přetrvávající důvodné nebezpečí dovodit (viz body 45 až 48 rozsudku).

[14] Významným výchozím bodem při úvahách krajského soudu bylo stěžovatelovo opakované nerespektování správních rozhodnutí a závažná drogová trestná činnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33 nebo ze dne 7. 12. 2021, č. j. 7 Azs 282/2021-40). Současně však krajský soud rovněž reflektoval to, že samotné spáchaní trestné činnosti nemůže být „automatickým“ důvodem pro zamítnutí žádosti a vždy je nutno přihlídnout k závažnosti spáchané trestné činnosti, délce uloženého trestu, délce doby, po kterou byla trestná činnost páchána, k motivu trestné činnosti apod., a především posoudit, zda jsou tyto okolnosti důkazem osobního chování představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57, č. 4523/2023 Sb. NSS).

[15] Ani námitka, že si žalovaný nebyl oprávněn učinit úsudek o (ne)respektování uložených správních opatření, nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Krajský soud vysvětlil, že nosným důvodem pro naplnění podmínek § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců nebyly pouze okolnosti předchozího odsouzení stěžovatele v České republice. Správně poukázal na další chování stěžovatele. Se stěžovatelem bylo vedeno další řízení o správním vyhoštění a v minulosti mu byla uložena povinnost opustit území a správní vyhoštění, kterým se nepodřídil.

[16] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítal, že krajský soud nevzal v potaz dopady nuceného vycestování stěžovatele na jeho rodinný život. Krajský soud se však i k této námitce výslovně vyjádřil. Uvedl, proč se při posouzení přiměřenosti dopadu do rodinného a soukromého života ztotožnil se závěry žalovaného. Znovu je třeba poukázat, navzdory tvrzením o úzké citové vazbě stěžovatele k dnes již zletilé a samostatné dceři na jeho závažné kriminální jednání v minulosti, které vedlo ke zrušení povolení k trvalému pobytu, kterým předtím disponoval. Poté, co byl stěžovatel propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, svůj pobyt na území nelegalizoval a pobýval zde nadále dlouhodobě bez pobytového oprávnění.

[17] Poukaz stěžovatele na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, nepovažuje Nejvyšší správní soud za přílehlavý, neboť v uvedené věci cizinec zajišťoval péči o ročního syna, aby se jeho manželka mohla nadále věnovat podnikání. Situace stěžovatele je zásadně skutkově odlišná. Jeho rodinu

pokračování

tvoří družka a dcera narozená 31. 3. 2004, které tak je nyní již 21 let, a lze tudíž předpokládat, že je již do značné míry samostatná a nevyžaduje tak intenzivní péči.

[18] K výkladu pojmu „*skutečné péče*“ je k dispozici bohatá judikatura správních soudů i Soudního dvora. Správní orgán je povinen zkoumat faktický stav péče rodiče o jeho potomka. Na ten lze podle okolností případu usuzovat například z finančního zajištění rodiče či vyživované osoby, věku (ne/zletilosti), fyzického a emočního vývoje vyživované osoby, míry citové vazby na rodiče, intenzity a trvalosti péče (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 19. 10. 2004 ve věci C-200/02, *Zhu a Chen*, rozsudek velkého senátu ze dne 10. 5. 2017 ve věci C-133/15, *Chavez-Vilchez a další*, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, čj. 10 Azs 178/2018-37, a ze dne 5. 9. 2019, čj. 4 Azs 238/2019-33). Je-li občan EU zletilý, lze o tzv. odvozeném statusu rodinného příslušníka občana EU uvažovat pouze výjimečně (viz rozsudek velkého senátu ze dne 8. 5. 2018, ve věci C-82/16, *K. A. a další*).

[19] Nejvyšší správní soud má ve shodě s krajským soudem za to, že v posuzované věci nepředstavuje povinnost stěžovatele vycestovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodiny a s ohledem na okolnosti případu splňuje podmínky legitimacy a nezbytnosti. Krajský soud postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (přiměřeně např. rozsudky ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28, ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29,) a judikaturou ESLP (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70), podrobně posoudil jak přiměřenost zásahu rozhodnutí žalovaného do stěžovatelova soukromého a rodinného života, tak otázku poměrování zájmů stěžovatele se zájmem na ochraně veřejného pořádku.

[20] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení krajského soudu takové intenzity, které by mohlo vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[21] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[22] Osoby zúčastněné na řízení I) a II) nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2025

David Hipšr
předseda senátu